

Signatář Charty 77, první porevoluční starosta města Havlíčkův Brod či vášnivý akrobatický letec. Tak lze ve zkratce popsat pana Tomáše Holendu. Co by ale o sobě řekl on sám?

Na vysoký škole byl takovej večer různých spontánních nápadů a myšlenek a dostal jsem přesně tuhle otázku. Jak bys sám sebe charakterizoval? A já jsem úplně vyhrkl: „Nejdu s davem!“ A pak jsem dostal otázku doplňující.. Co myslíš, že je tvoje největší bolest, co ti dělá v životě největší potíže? Tak to už jsem se zamyslel, a pak jsem řekl taky „Nejdu s davem.“

Narodil se 23. října 1956 v Havlíčkově Brodě a zde prožil celé své bezstarostné dětství plné krásných vzpomínek.

S věkem však přibývalo i starostí. Již během dospívání se začal prohlubovat jeho nesouhlas s režimem. Velký vliv na něj měli v tomto ohledu jeho rodiče, především matka.

Určitě maminka, tím jak vzpomínala na Masaryka a nějaký ty knížky nám dávala číst.

Během 80. let se začal účastnit demonstrací v Praze. Odtud pochází mnoho vtipných i smutných historek.

Vím, že jednou byla nějaká manifestace na Václaváku a lepili jsme tam letáky za svobodu politických vězňů. A jedna dívenka, Alena Svobodová, to byla jedna z hlavních představitelk toho Nezávislého mírového sdružení. A vím, že jí chytli a ona měla kabelku plnou těch letáků, který jsme tam občas, že jo... vždycky se to namočilo, líplo se to na kandelábr. A vyslychali jí a mně se podařilo projít okolo ní a tu kabelku jí z ramena sejmout. A policajti si toho nevšimli nebo dělali, že si toho nevšimli.

Pár měsíců po podepsání Charty 77 se začaly dostavovat následky – vyhazov v práci, zákaz létání, výslechy i domovní prohlídky. Nic z toho však pana Holendu nepřesvědčilo k emigraci, ba naopak. Začal pořádat demonstrace v Havlíčkově Brodě, stal se členem Havlíčkovy mládeže a aktivně přispíval k blížící se revoluci.

Když po převratu tedy přišla řeč na to, kdo se stane novým starostou Havlíčkova Brodu, bylo prakticky jasno

Jen člověk vyleze na kašnu a začne organizovat revoluci, tak je pak potřeba přijmout tu odpovědnost. No ale byla to úžasná zkušenost, já toho nelituju.

Kvůli své funkci musel ale mnoho obětovat, především létání. Naštěstí mu s tímto nelehkým úkolem měl kdo pomoci. Během několika let jeho starostování dosáhl mnoha nemalých úspěchů. Tím největším je prohloubení spolupráce s nizozemským městem Brille. Začátky tohoto partnerství však sahají ještě k době před revolucí.

To byla obrovská klika, že to vlastně padlo na Brod. Oficiálně přišel dopis z ministerstva zahraničních věcí na radnici, ještě za „totáče“ prosím pěkně, že teda by chtěli navázat tu přátelskou spolupráci. To byl úžasný fenomén, protože ještě před 17. listopadem se do toho Brille, jelo podívat asi 400 lidí.

Aktuálně je pan Holenda v důchodu a věnuje se svým zálibám. Je členem Okrašlovacího spolku Budoucnost, cestuje a létá.

A co říci závěrem? Snad jen odcitovat slova pana Holendy: „Svět bude jen tak špatnej, jak budou špatný lidi, co jsou u moci.“